

דף מד.

עין משפט א

הרמב"ם הל' ציצית פ"ב ח"ב

כיצד צובעין תכלת של ציצית. ה לוקחין הצמר ושורין אותו בסיד ואחר כך מכבסין אותו עד שיהיה נקי ומרתיחים אותו באהל וכיוצא בו כדרך שהצבעין עושין כדי שיקלט את העין. ואחר כך מביאין דם חלזון והוא דג שדומה עינו לעין התכלת ודמו שחור כדיו. וביום המלח הוא מצוי. ונותנין את הדם ליורה ונותנין עמו סממנין כמו הקמוניא וכיוצא בהן כדרך שהצבעין עושין ומרתיחין אותו ונותנין בו הצמר עד שיעשה כעין רקיע. וזו היא התכלת של ציצית:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' ציצית פ"ג ה"ד

כסות של בגד וכנפיה של עור ח"ב. היא של עור וכנפיה של בגד פטורה שאין הולכין אלא אחר עקר

ח. כסף משנה: כיצד צובעין תכלת של ציצית לוקחין הצמר ושורין אותו בסיד ואחר כך מכבסין אותו עד שיהיה נקי ומרתיחין אותו באהל וכיוצא בו וכו'. נראה שזה כתב רבינו מדעתו שזה דרך הצבעין: ומ"ש ואח"כ מביאין דם חלזון והוא דג שדומה לעין התכלת. בפרק התכלת (מנחות דף מ"ד.) ת"ר חלזון זה גופו דומה לים וברייתו דומה לדג ועולה אחת לע' שנה ובדמו צובעין תכלת לפיכך דמיו יקרים. ופירש"י גופו מראה גופו: ומ"ש ודמו שחור כדיו. ומ"ש וביום המלח הוא מצוי: ומ"ש ונותנין את הדם ליורה ונותנין עמו סממנין כמו הקמוניא וכיוצא בהם כדרך שהצבעין עושים. שם (דף מ"ב:) א"ל אביי לרב שמואל בר יהודה האי תכלתא היכי צבעיתו לה א"ל מייתנין דם חלזון וסממנים ורמינן להו ביורה:

ט. כסף משנה: כסות של בגד וכנפיה של עור וכו'. מימרא דרבא פרק התכלת (שם מ':) ואע"ג דרב אחאי פליג עליה פסקו הפוסקים כרבא. ופירש"י כנפיה של עור שנחתכו קרניה ותלה בהם עור. וכתב מהרי"ק בשם ה"ר מנוח דטעמא משום דכתיב אשר תכסה

הַפְּסוּת. פְּסוּת שֶׁל שְׁנֵי שְׁתַּפִּין חֵיבֵת שְׁנֵאמַר 'עַל כַּנְפֵי
בְּגָדֵיהֶם'. לֹא נֶאמַר 'כְּסוּתָךְ' אֶלָּא לְמַעַט שְׁאוּלָּה
שֶׁהֵטְלִית הַשְּׁאוּלָּה פְּטוּרָה מִן הַצִּיצִית שְׁלֵשִׁים יוֹם
מִכָּאן וְאֵילָךְ חֵיבֵת:

שו"ע או"ח סימן יד פ"ג

ג. השואל מחבירו טלית שאינה מצויצת פטור מלהטיל בה ציצית י כל
שלשים יום דכתיב כסותך ולא של אחרים, אבל אחר ל' יום חייב
מדרבנן משום שנראית כשלו.

הגה: אם החזירו תוך ל' יום וחזר ולקחו אינו מצטרף ובעינין ל' יום רצופים.

ד. שאלה כשהיא מצויצת מברך עליה מיד פ.

בה ואין אדם מתכסה אלא בעיקר הבגד ומ"ה אזלינן בתריה בין לפטור בין לחיוב. ובההיא
של עור כתב מהרי"ק דפשיטא דלא מיקרי הכי א"כ רובו של עור: כסות של שני שותפין
חייבת וכו'. בר"פ ראשית הגז (חולין קל"ו) אמרינן ציצית אע"ג דכתב רחמנא כסותך דידך
אין דשותפות לא כתב רחמנא על כנפי בגדיהם ואלא כסותך למה לי לכדרב יהודה דאמר
טלית שאולה פטורה מן הציצית כל שלשים יום:

י. חולין ק"י ע"ב, ומנחות ל"ו. וכיון שפטור אם הטיל בה ציצית לא יברך גם לסוברים
כר"ת דנשים יכולות לברך הגם שהם פטורות כאן שאני. ומר"ן בסי' י"ז ובסי' תקפ"ט
פסק כהרמב"ם ודלא כר"ת דאשה אינה יכולה לברך כיון שהיא פטורה.

כ. והשוכר דינו כשואל, ועיין בכה"ח אות י"ד מה שהאריך והסיק דבמקום שאין
מנהג לברך לא יברך על שאולה כדי לעלות לדוכן או לס"ת או ללובשה לסנדקאות
ורק לתפלה וקיום המצוה יברך, וכן העלה הבן איש חי פ' לך לך אות ה'.
ומ"מ אם יש מנהג לברך על שאולה כדי לעלות לס"ת או לדוכן אין למחות בידם.
טלית של הקדש או של צדקה מברכין עליה לכ"ע, אפי' לבשה כדי לעלות לס"ת או לדוכן,
כה"ח אות ט"ו.

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' תפילין ופ"ה ה"י

הכל חייבין ל' במזוזה אפלו נשים ועבדים. ומחנכים את הקטנים לעשות מזוזה לבתיהם. השוכר בית בחוזה לארץ והדר בפנדק בארץ ישראל פטור מן המזוזה שלשים יום. אבל השוכר בית בארץ ישראל חייב במזוזה מיד:

שו"ע יו"ד סימן רפו סעיף כב

כב. השוכר בית בחוזה לארץ, או הדר בפנדק בארץ ישראל פטור ממזוזה עד שלשים יום^מ, והשוכר בית בארץ ישראל חייב במזוזה מיד משום ישוב ארץ ישראל.

הגה: השואל בית, דינו כשוכרו.

ל. כסף משנה: הכל חייבים וכו'. משנה פרק מי שמתו (ברכות י"ז): נשים ועבדים וקטנים פטורין מק"ש ומן התפילין וחייבים בתפלה ובמזוזה כלומר מפני שהיא מצות עשה שלא הזמן גרמא ונשים חייבות כדתנן פרק קמא דקידושין וע"כ בקטנים שהגיעו לחינוך עסקינן דהא קתני וחייבין במזוזה וחיובא לאו לקטנים רמי אלא על מי שמוטל עליו לחנכם וז"ש ומחנכין את הקטנים: השוכר בית בח"ל וכו' עד מיד. ברייתא בפרק התכלת (מנחות מ"ד):

מ. מברייתא במנחות מ"ד ע"ב, ומשמע אף שאם שכר הבית על שנה שלמה אינו חייב לקבוע מזוזה בחו"ל עד לאחר ל' יום, דבתוך ל' יום לא מחזי כשלו. מ"מ אם בא לקובעה לפני ל' יום שאין זה זמן החיוב יקבענה בלא ברכה, ואחר ל' יום יוציאה ויקבענה בברכה. ועיין בנחלת צבי על השו"ע. והביא הברכי יוסף דאם הוציא המזוזה לבודקה ודעתו לחזור ולקובעה יש להסתפק אם יברך כשחוזר וקובעה ע"ש. ועוד כתב שם דגם אחרי ל' יום שחייב בחו"ל במזוזה זה רק מדרבנן דמדאורייתא פטור, וכ"כ הר"י והרא"ש והריטב"א הובאו בשיטה מקובצת במציעא דף ק"א.

עין משפט ד. הרמב"ם הל' תפילין ופ"ד ה"ד

תְּפִלָּה שֶׁל רֹאשׁ אֵינָה מְעַכֶּבֶת שֶׁל יָד וְשֶׁל יָד אֵינָה מְעַכֶּבֶת שֶׁל רֹאשׁ מִפְּנֵי שֶׁהֵן שְׁתֵּי מְצוֹת זֶה לְעֲצָמָה וְזֶה לְעֲצָמָה. וְכִיצַד מְבָרְכִין. עַל שֶׁל רֹאשׁ מְבָרְךְ אֲשֶׁר קִדְשָׁנוּ בְּמְצוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מְצוֹת תְּפִלִּין. וְעַל שֶׁל יָד מְבָרְךְ אֲשֶׁר קִדְשָׁנוּ בְּמְצוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין:

שו"ע או"ח סימן כו סעיף א

א. אם אין לו רק תפלה אחת מניחה ומברך עליה **ב** שכל אחת מצוה בפני עצמה **ע**.

ג. כסף משנה: תפלה של ראש וכו'. משנה פרק התכלת (מנחות דף ל"ח) ובגמרא (מ"ד) אמר רב חסדא לא שנו אלא שיש לו אבל אם אין לו מעכבת אמרו ליה אמרת אמר להו לא אלא מאן דלית ליה תרי מצות חד מצוה נמי לא ליעביד. ודבר פשוט הוא דנקטינן הכי דבין יש לו בין אין לו אינה מעכבת ואע"פ שבפירוש המשנה לרבינו כתוב דבאין לו מעכבת טעות סופר הוא ובנוסחא הערבית ליתא: וכיצד מברכין וכו'. בס"פ הקומץ (שם ל"ו) אמר רבה בר חייא בר רב הונא אמר רב חסדא שח בין תפלה לתפלה חוזר ומברך שח אין לא שח לא והא א"ר חייא משמיה דרבי יוחנן על תפלה של יד להניח תפילין ועל של ראש על מצות תפילין אביי ורבא דאמרי תרווייהו לא שח מברך אחת שח מברך שתיים ופירש"י לא שח מברך אחת על של יד שח מברך אחת על של יד וחוזר ומברך על של ראש על מצות והרי בירך שתיים וכן דעת הר"ף וזה דעת רבינו. ויש חולקים ומפרשים לא שח מברך אחת על של ראש על מצות תפילין שח מברך שתיים על של ראש שצריך לחזור ולברך להניח ונהגו כדברי רבינו:

ד. מנחות ל"ח, מי ששכח והניח תפילין של ראש קודם שהניח של יד א"צ להסירה כיון שיצא ידי מצותה מהרב יעקב מולכו, הביאו הברכי יוסף באות א', וכ"כ הט"ז בס"י תרפ"ב ס"ק ד'. מיהו אם עדיין לא הדקו בראש מוציא, ועיין בכה"ח אות א' שהסיק כך.

ע. ואם אין לו רק תפלה של יד של רש"י ותפלה של ראש של ר"ת מניחם, ומברך על של יד להניח. אך אם של היד של ר"ת ושל ראש של רש"י יניח של יד בלי ברכה ועל של ראש יברך על מצות תפילין כי כן עיקר לפי דברי האר"י ז"ל, כה"ח אות ב'.

ה"ה אם יש לו אונס פ שאינו יכול להניח אחת מהם, מניח אותה שיכול בברכה.

עין משפט ה. הרמב"ם הל' תפילין ופ"ת פ"ד הכ"ז

אף על פי שמצותן ללבשן כל היום, בשעת תפילה יותר מן הכל. אמרו חכמים כל הקורא קריאת שמע בלא תפילין פאלו מעיד עדות שקר בעצמו. וכל שאינו מניח תפילין עובר בשמונה עשה שהרי בארבע פרשיות צוה על תפילין של ראש ועל תפילין של יד. וכל הרגיל בתפילין מאריך ימים שנאמר 'ה' עליהם יחיו':

עין משפט ו. הרמב"ם הל' תפילה ונשיאת כפים פט"ז הי"ב

כל כהן שאינו עולה לדוכן אף על פי שבטל מצות עשה אחת הרי זה כעובר על שלש עשה שנאמר 'כה תברכו את בני ישראל' 'אמור להם' 'ושמו את שמיי'. וכל כהן שאינו מברך אינו מתברך וכל כהן המברך מתברך שנאמר 'ואברכה מברכיה':

פ. כגון מכה ביד שזה ג"כ אונס. מ"א ס"ק א'.

צ. כסף משנה: אמרו חכמים כל הקורא קריאת שמע וכו'. מימרא דעולא בפ"ב דברכות (דף י"ד): וכל שאינו מניח וכו' עד סוף הפרק. בפרק התכלת (דף מד) ופירש"י בשמונה עשה ארבע פרשיות יש בהם ואכל חדא קיימי תרי עשה וקשרתם לאות והיו לטוטפות: ה' עליהם. אותם שנושאים עליהם שם ה' בתפילין יחיו:

ק. כסף משנה: כל כהן שאינו עולה לדוכן וכו'. שם אריב"ל כל כהן שאינו עולה לדוכן עובר בשלש עשה וסובר רבינו דלאו דוקא עובר אלא הרי זה כעובר משום דליכא לשון צווי אלא כה תברכו: כל כהן שאין מברך וכו' וכל כהן המברך וכו'. שם מימרא דריב"ל: סליק הלכות תפלה

שו"ע או"ח סימן קכה סעיף ב

ב. כל כהן שאין בו אחד מן הדברים המעכבים ^ר אם אינו עולה אע"פ שביטל מצות עשה אחת ^ש הרי הוא כעובר בג' עשה אם היה בכהנ"ס בשעה שקראו כהנים, או אמרו לו לעלות ^ת או ליטול ידיו.

עין משפט ז. הרמב"ם הל' תפילין וס"ת פ"ד הכ"ז
עיי' לעיל עין משפט ה

שו"ע או"ח סימן לז סעיף א

א. גדול שכר מצות הנחת תפילין ^א וכל מי שאינו מניחם הוא בכלל

^ר. דאם יש בו דבר המעכב אין דעת הקורא אלא לכהנים כשרים וע"כ אינו עובר, ואפי' שאינם פסולים אלא מדרבנן, ואפי' אמרו לו לעלות בפירוש אינו עולה ואינו עובר דב"ד מתנין לעקור דבר מן התורה בשב ואל תעשה. כה"ח אות י"ב.

^ש. זו דעת הרמב"ם בסוף הלכות תפלה, אבל בסוטה ל"ח ע"ב אמר ריב"ל כל כהן שאינו עולה לדוכן ביטל ג' מצות עשה, ועיי' בכה"ח אות י"ג בשם הכס"א מדוע נקט הרמב"ם בלשון זו כעובר בג' עשה ולא עובר בג' עשין.

^ת. וכל כהן לא יבטל ברכת כהנים שעיי'ז מבטל גם ברכה לעצמו שנאמר ואני אברכם, וכן ואברכה מברכיך.

^ו ואפי' אין שם אלא כהן אחד עובר הגם שנאמר אמור להם בלשון רבים וזו דעת מר"ן השו"ע ודלא כהרי"ף, כה"ח אות י"ז.

^א. מנחות מ"ד ע"א, ור"ה י"ז. והטור כתב דכל המניחם מאריך ימים שנאמר ה' עליהם יחיו. ופי' רש"י אותם שנושאים עליהם שם ה' בתפילין יחיו, כיון שעיקר חיות האדם בלב ובמוח, וע"כ מי שמניח תפילין ומקדש מוחו ולבו הרי הוא מאריך ימים, כה"ח אות א'. ועוד שם רבא אמר שמובטח לו שהוא בן עוה"ב, ואביי אמר שאין אש של גהינם שולטת בו, ורב פפא אמר שנמחלין לו עוונותיו, והיינו אם נזהר בהם שלא לזלזל בהם בשיחת חולין או דברי הבלים וכ"ש שלא לעשות בהם דבר מלאכה, שם מחס"ל והשל"ה הקדוש.

^ו ואמרו חז"ל שתפילין של ראש מכפר על עינים רמות ושל יד מכפר על שפיכות דמים, שם באות ג'.

^ו ויש לאדם להדר אחר תפילין נאים הן בכתיבתם הן בקלפם הן בעשייתם, והאר"י ז"ל אמר שחצי עולם עומד בזכות כתיבת התפילין של הרב יוסף ויטל אביו של מהרח"ו שהיה כותב אותם בקדושה ובטהרה ובכוונה גדולה. כה"ח אות ד'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

פושעי ישראל = בגופן.

דף מד :

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב הי"ב

הַסֵּלֶת עִם הַשֶּׁמֶן שֶׁל נִסְכִּים : אֵינָן מְעַכְּבִין אֶת הַיַּיִן וְלֹא הַיַּיִן מְעַכְּבָן. וְלֹא הַנִּסְכִּים מְעַכְּבִין אֶת הַזֶּבַח אֲלֵא מִבִּיא אָדָם קָרְבָנוּ הַיּוֹם וְנִסְכּוֹ אַחַר עֲשָׂרָה יָמִים אֶחָד יָחִיד וְאֶחָד צָבוּר. וְהוּא שְׁלֹא קָדְשׁוֹ הַנִּסְכִּים בְּכָלִי שָׂרֵת אֲבָל אִם נִתְּנָן לְכָלִי שָׂרֵת אִם לָנוּ יִפְסְלוּ בְּלִינָה :

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ב ה"א

כָּל הַדָּמִים הַנִּתְּנִין עַל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן. ד' אִם נָתַן מִתְּנָה אַחַת בְּלִבָּד כָּפָר. וְאֶפְלוּ בְּחִטָּאת מִתְּנָה אַחַת הִיא הָעֶקֶר

ב. ודוקא בנמנע מלהניחם בגלל שהמצוה בזויה עליו, אבל אם ירא בגלל שהוא צריך גוף נקי אינו נקרא בכלל פושעי ישראל, וכתב הרא"ש הגם שזו עבירה כיון שבקל יכול לזוהר בק"ש ותפלה, וכך פי' ר"ת. אולם השו"ע מפרש דכל סיבה שלא מניחם הוי מפשעי ישראל בגופן.

ו. וכל מי שאינו מקיים מצות תפילין לא קם בתחיית המתים. והמניחם מקיים ח' מצוות עשה, ומצות תפילין הוקשה לכל התורה שנאמר למען תהיה תורת ה' בפיך, כה"ח אות ו'.

ג. כסף משנה : הסלת עם השמן של נסכים וכו'. משנה בפרק התכלת (דף מ"ד:). ומ"ש ולא הנסכים מעכבין את הזבח אלא מביא אדם קרבנו היום ונסכיו אחר עשרה ימים. בפ"ב דמנחות (דף ט"ו:) ובתוספתא דזבחים פ"ה. ומ"ש והוא שלא קדשו הנסכים בכלי שרת וכו'. משנה בפרק התודה (דף ע"ט) הנסכים שקדשו בכלי ונמצא הזבח פסול אם יש שם זבח אחר יקריב עמו ואם לא יפסלו בלינה הרי בהדיא שאם קדשו בכלי נפסלו בלינה. ומ"ש אחד יחיד ואחד צבור :

ד. כסף משנה : כל הדמים הניתנים על מזבח החיצון וכו'. ברפ"ד דזבחים (דף ל"ו:) וכב"ה :

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

וְשָׂאָר הָאֲרֵבַע מִתְּנוֹת לְמִצְוָה. שְׂנֵאֲמַר וְדָם זִבְחֶיךָ יִשְׁפָּךְ
עַל מִזְבֵּחַ ה' אֶלְהֶיךָ. שְׂפִיכַת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ הִיא
הַעֲקָר:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פי"ב ה"ו

נִסְכִּים שֶׁקִּדְּשׁוּ בְכָלֵי שָׂרֵת וְנִפְסָל הַזֶּבַח. אִם נִפְסָל
בְּשַׁחֲטָה לֹא קִדְּשׁוּ הַנִּסְכִּים לְקָרֵב. נִפְסָל מִקְבְּלָה וְאֵילָךְ

ה. כסף משנה: נסכים שקדשו בכלי ונפסל הזבח וכו'. משנה בפ' התודה (דף ע"ט) הנסכים שקדשו בכלי ונמצא זבח פסול אם יש שם זבח אחר יקרבו עמו ואם לאו יפסלו בלינה, ובגמ' אמר זעירי אין הנסכים מתקדשים אלא בשחיטת הזבח מ"ט אמר קרא זבח ונסכים תנן נסכים שקדשו בכלי ונמצא הזבח פסול אם יש זבח אחר יקרבו עמו ואם לאו יפסלו בלינה מאי לאו דאיפסיל בשחיטה לא דאיפסיל בזריקה כמאן כרבי דאמר שני דברים המתירים מעלים זה בלא זה אפי' תימא ר"א בר"ש כגון שקיבל דמן בכוס ונשפך וכו' סבר לה כוותיה דאבוה דאמר כל העומד ליזרק כזרוק דמי. ונראה שרבינו מפרש דהכי פריך מאי לאו דאיפסיל הזבח בשחיטה ואם איתא דשחיטת הזבח מקדש את הנסכים ולא קודם אמאי יפסלו בלינה הא לא קדשו כלל דהא שחיטה דפסול לא חשיבא שחיטה לקדושי נסכים. ומשני לא דאיפסיל בזריקה דהואיל וכבר קדשו נסכים בשעת שחיטה הילכך אע"ג דאיפסיל זבח בזריקה אם יש שם זבח אחר יקרבו עמו וכן פירש"י בלשון אחר. והראב"ד כתב על דברי רבינו נפסל מקבלה ואילך א"א זה כתב לר"א בר"ש דבעי שני דברים המתירים ואם נתקבל הדם ונשפך כמי שנזרק דמי אבל לרבי אפי' בשחיטה לחודה קדשו ליקרב עם זבח אחר עכ"ל: ודע שפירש"י כמאן כרבי דאמר בפרק התכלת שחט הכבשים לשמן וזרק דמן שלא לשמן הלחם קדוש ואינו קדוש. שני המתירים כגון זריקה ושחיטה מקדשין הקרבן לקדושה. מעלים זה בלא זה והני שחיטה וזריקה מקדשים הם הנסכים וכיון דנסכים אלו הוקדשו בשחיטה אע"ג דאיפסיל זבח בזריקה קדשו נסכים בשחיטה וכו'. אפילו תימא ר' אלעזר דאמר אין מעלין זה בלא זה דאמר לא קדש הלחם עד שישחוט ויזרוק דמן לשמן. הב"ע כגון שקיבל הדם בכוס ונשפך אח"כ נפסל בזריקה ור' אלעזר סבר לה כאבוה דאמר כל העומד ליזרק כזרוק דמי להכי דנתקדשו שני המתירים בשחיטה ובזריקה אבל להכי לא הוי כזרוק שיהא הזבח כשר עכ"ל. ופסק רבינו כרבי וזהו שכתב אם נפסל בשחיטה לא קדשו הנסכים ליקרב נפסל מקבלה ואילך קדשו הנסכים ליקרב כלומר אם השחיטה היתה כתקנה אע"פ שנפסל אח"כ בקבלה או בזריקה קדשו הנסכים ליקרב. וזה מבואר בדברי רבינו ואיני יודע למה כתב הראב"ד על רבינו זה כתב לר' אלעזר בר"ש וכו' שהרי מבואר בדבריו שאינו פוסק אלא כרבי וכדפרישית. ואין לדחוק ולומר שטעמו מפני

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

קָדְשׁוֹ הַנִּסְכִּים לְקָרֵב. שְׂאִין הַנִּסְכִּים מִתְקַדְּשִׁים לְקָרֵב
 אֶלָּא בְּשַׁחֲטָתָהּ הַזֶּבַח. וּמָה יַעֲשֶׂה בְּהֵן. אִם הָיָה שֵׁם זֶבַח
 אַחֵר זָבוּחַ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה יִקְרְבוּ עִמּוֹ. וְאִם לֹא הָיָה שֵׁם
 זֶבַח אַחֵר זָבוּחַ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה נַעֲשֶׂה כְּמִי שֶׁנִּפְסְלוּ בְּלִינָה
 וַיִּשְׁרְפוּ. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּקָרְבָן צָבוּר מִפְּנֵי שְׁלֵב

שהיה לו לרבינו לכתוב ואם לא נפסל בשחיטה קדשו הנסכים ואם נפסל אח"כ אם היה זבח אחר זבווח וכו' ומאחר שכתב נפסל מקבלה ואילך משמע ליה דנפסל אחר קבלה קאמר דהוה ליה שני דברים המתירים בכשרות שחיטה וקבלה ואח"כ נשפך הדם וכו"א בר"ש שא"א לפרש כן בדברי רבינו משום דהא זעירי דאמר אין הנסכים מתקדשים אלא בשחיטה לא אתי אלא כרבי דאילו לר"א בר"ש אינם מתקדשים עד שיעשה שני המתירים דהיינו שחיטה וזריקה בכשרות וכי שני אפילו תימא ר"א בר"ש קאי אאוקימתא דאוקימנא במתני' דאיפסיל בזריקה דאילו זעירי פשיטא דלא אתי כוותיה וא"כ מאחר שרבינו פסקה לדזעירי שאין הנסכים מתקדשים ליקרב אלא בשחיטת הזבח וכמבואר בדבריו עוד בפרק י"ז גבי כבשי עצרת ע"כ לומר שפסק כרבי ולא כר"א בר"ש. ומ"ש ואם נפסל מקבלה ואילך היינו לומר שנפסל בקבלה עצמה או באחת משאר עבודות שאחר קבלה ומה שלא כתב ואם לא נפסל בשחיטה מפני שהיה צריך להאריך ולכתוב עוד ואח"כ נפסל בקבלה או באחת משאר עבודות. וליישב דברי הראב"ד נראה לומר שהוא ז"ל היה מפרש דכי שני אפי' תימא ר"א בר"ש לזעירי נמי קאי לומר דשפיר אתי כר"א בר"ש והא דלא אדכר זעירי אלא שחיטה משום דעיקר מילתיה אתא לאשמועינן דלא נימא דבכניסתן בכלי בלבד נתקדשו אלא שצריך ג"כ שחיטת הזבח וזעירי לא נחית נפשיה לפלוגתא דלכ"ע צריך נמי שחיטת הזבח אלא לרבי בהכי סגי ולר' אלעזר בר"ש צריך נמי קבלה ואף על גב דמייתי לה מדכתיב זבח ונסכים דמשמע דבשחיטה בלחוד סגי איכא למימר דלר' אלעזר בר"ש כיון דגלי קרא דצריך שחיטה כיון דס"ל דב' דברים המתירים אין מעלין זה בלא זה ממילא משמע דקבלה נמי צריך. כל זה לתת מקום לדברי הראב"ד אבל דברי רבינו מבוארים שהם כרבי וכמו שנתבאר: ומ"ש רבינו אם היה שם זבח אחר זבווח באותה שעה. הכי אמרינן בגמרא דמתני' הכי מיפרשא אם יש שם זבח אחר יקריבו עמו בד"א בשהיה זבח זבווח באותה שעה אבל (אם) אין זבח זבווח באותה שעה נעשה כמי שנפסלו בלינה ופסולים. ומ"ש רבינו בד"א בקרבן צבור וכו' שם אם יש שם זבח אחר יקריבו עמו והאמר רב חסדא שמן שהפרישו לשם מנחה זו פסול לשם מנחה אחרת אמר רבי ינאי לב ב"ד מתנה עליהם אם הוצרכו הוצרכו ואם לאו יהו לזבח אחר. ומ"ש רבינו דלא אמרינן לב בית דין מתנה עליהם אלא בקרבנות צבור. בפרק קמא דזבחים (דף ו'): קרבנות צבור קאמרת שאני קרבנות צבור דלב ב"ד מתנה עליהם:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

בֵּית דִּין מִתְּנָה עָלֶיהֶן. אָבֵל בְּקֶרְבָּן יַחֲיד הָרִי אֵלוֹ לֹא יִקְרְבוּ עִם זֶבַח אַחֵר וְאֵף עַל פִּי שֶׁהוּא זָבוּחַ בְּאוֹתָהּ שָׁעָה אֲלֹא מִנִּיחָן עַד שֶׁיִּפְסְלוּ בְּלִינָה וַיִּשְׂרְפוּ:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ו ה"ה

כְּשִׁיגִיעַ בֵּין הָאוֹלָם וְלַמִּזְבֵּחַ. נָטַל אֶחָד הַמַּגְרִיפָה וְזָרְקָה בֵּין הָאוֹלָם לַמִּזְבֵּחַ. וְהָיָה לָהּ קוֹל גָּדוֹל. וְשָׁלְשָׁה דְבָרִים הֵיטָה מְשַׁמֶּשֶׁת בָּהֶן. הַשּׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלָהּ הָיָה יוֹדֵעַ שֶׁאַחֲרוֹ הַכֹּהֲנִים נִכְנָסִין לְהִשְׁתַּחֲוֹת וְהוּא רָץ וּבָא. וּבֶן לְוִי הַשּׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלָהּ הָיָה יוֹדֵעַ שֶׁאַחֲרוֹ הַלְוִיִּם נִכְנָסִין לְדַבֵּר בְּשִׁיר וְהוּא רָץ וּבָא. וְרֹאשׁ הַמַּעֲמָד כְּשֶׁהָיָה שׁוֹמֵעַ אֶת

ו. כסף משנה: כשיגיעו בין האולם ולמזבח וכו' עד היה מעמיד את הטמאים על שער המזרח. בפ"ו דתמיד. ומ"ש מפני החשד. בפרק כיצד צולין (דף פ"ב) וכרבא דאמר הכי ופירש"י מפני החשד שלא יחשדום שמפני מלאכתן הם נחדלים מלעבוד עבודה: ודע שזה שכתב כשיגיעו בין האולם ולמזבח הוא מוקדם למה שכתב קודם לכן ועומד על מעלות האולם הוא ואחיו הכהנים וכך הוא במשנה דמסכת תמיד. וכך היה הסדר שאחר שהפיסו פייס שלישי ורביעי בעזרה היו הולכין בעזרה מצד המזרח לצד המערב וכשהגיעו בין המזבח והאולם נטל אחד מהם את המגריפה וזרקה בין האולם ולמזבח והיו הולכים לאולם וכשהחלו עולים במעלות האולם מי שזכה בקטרת מי שזכה בדישון המנורה היו מקדימין לפניו ועובדים עבודתם ובאו גם הם ועמדו על מעלות האולם ומברכים ברכת כהנים. ומ"ש ואח"כ מעלה זה שזכה באיברים את האיברים מן הכבש ולמזבח. בפ"ג דיומא (דף ל"ג) אהא דמסדר אביי סדר מערכה אליבא דאבא שאול הטבת שתי נרות קודם לקטרת וקטורת קודם לאיברים וכבר נתבאר בפרק זה דרבנן פליגי עליה ואמרו קטרת קודם להטבת שתי נרות והטבת שתי נרות קודם לאיברים. ומ"ש ומברכין ברכת כהנים ברכה אחת בשם המפורש כמו שביארנו במקומה. בפ"ד מהל' תפלה: ואח"כ מעלים סלת הנסכים וכו'. בפ"ג דיומא אהא דמסדר אביי סדר מערכה אמרינן איברים קודמין למנחה ומנחה לחביתין וחביתין לנסכים. ופירש רש"י איברים להקטיר איברי התמיד על מזבח החיצון. למנחה מנחת נסכו של תמיד דכתיב ועשירית האיפה סלת למנחה לנסכים לנסך יינו של תמיד: ובשעת הניסוך אומרים הלויים השיר וכו':

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

קוֹלָהּ הִיָּה מַעֲמִיד אֶת הַטְּמְאִים עַל שַׁעַר הַמְּזֻרָח מִפְּנֵי
הַחֲשָׁד. שִׁידְעוּ הַכֹּל שְׁעָדִין לֹא הֵבִיאוּ כַּפָּרְתָן. וְאַחַר כֵּן
מַעֲלָה זֶה שְׁזָכָה בְּאִיבָרִים אֶת הָאִיבָרִים מִן הַכֶּבֶשׂ
לְמִזְבֵּחַ. וְאַחַר שֶׁמַּעֲלִין אֶת הָאִיבָרִים. מִתְחִילִין אֵלָיו שֶׁעַל
מַעֲלוֹת הָאוֹלָם וּמְבָרְכִין בְּרִכַּת כֹּהֲנִים בְּרִכָּה אַחַת בַּשֵּׁם
הַמְּפָרֵשׁ כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ בְּמִקּוּמָהּ. וְאַחַר כֵּן מַעֲלִין סֵלֶת
הַנְּסָכִים. וְאַחַר הַסֵּלֶת מְקַטֵּיר הַחֲבִיתִין. וְאַחַר הַחֲבִיתִין
מַעֲלִין אֶת הַיַּיִן לְנִסּוֹךְ. וּבִשְׁעַת הַנִּסּוּךְ אוֹמְרִין הַלְוִיִּם
הַשִּׁיר. וּמִכֵּין הַמְּשׁוֹרְרִין בְּמִינֵי נִגּוּן שֶׁבַּמְקָדָשׁ וְתוֹקְעִין
תֵּשֶׁע תְּקִיעוֹת עַל פָּרְקֵי הַשִּׁיר:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ו ה"ח

אֵין אוֹמְרִין שִׁירָה אֶלָּא עַל עוֹלוֹת הַצְּבוּרִי וְזִבְחֵי
שְׁלֵמִיָּהֶם הָאֲמוּרִין בַּתּוֹרָה. אֲבָל עוֹלוֹת נִדְבָה שֶׁמְקַרְיָבִין
מִמוֹתָר תְּרוּמַת הַלְּשָׁכָה אֵף עַל פִּי שְׁהֵן שֶׁל צְבוּרִי אֵין
אוֹמְרִין שִׁירָה עֲלֵיהֶן. וְכֵן נְסָכִים הַבָּאִין בְּפָנָי עֲצָמָן אֵין
אוֹמְרִין עֲלֵיהֶן שִׁירָה:

ז. כסף משנה: ואין אומרים שירה אלא על עולות הצבור וכו'. בפ"ב דערכין (דף י"א):
איבעיא אם עולת נדבת צבור טעון שירה ואסיקנא על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם מה
עולה קדש קדשים אף שלמים קדש קדשים פירוש ואין לך שלמים קדשי קדשים אלא כבשי
עצרת דכתיב בהו קדש יהיו ומעתה מה שלמים דמיירי קבוע להם זמן אף עולה שקבוע
לה זמן לאפוקי נדבת ציבור. ומ"ש וכן נסכין הבאים בפני עצמם וכו'. גם זה שם:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ב ה"א

כָּל הַדָּמִים הַנִּתְּנִין עַל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן. ^ה אִם נָתַן מִתְּנֵה אַחַת בְּלִבָּד כְּפִיר. וְאֶפְלוּ בְּחִטָּאת מִתְּנֵה אַחַת הִיא הָעֶקֶר וְשָׂאָר הָאֲרֻבֵּעַ מִתְּנוֹת לְמִצְוָה. שְׁנֵאֲמַר 'וְדָם זִבְחֶיךָ יִשְׁפָּךְ עַל מִזְבֵּחַ ה' אֱלֹהֶיךָ'. שְׁפִיכַת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ הִיא הָעֶקֶר:

עין משפט ז. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ח ה"ז

שְׁנֵי פָרִים שֶׁל מוֹסֵף הַיּוֹם ^ט וּפֶר הַבָּא בְּגִלְלַת הַלְּחָם אֵינָן מְעַכְּבִין זֶה אֶת זֶה:

ה. כסף משנה: כל הדמים הניתנים על מזבח החיצון וכו'. ברפ"ד דזבחים (דף ל"ו): וכב"ה:

ט. כסף משנה: שני פרים של מוסף היום ופר וכו'. משנה שם הפרים והאילים והכבשים והשעירים אינם מעכבים זה את זה ובגמרא הני פרים וכבשים וכו' דעצרת וכו' אילים דהיכא וכו' אי דתורת כהנים הויה כתיב בהו לעולם דעצרת דתורת כהנים וה"ק לא אילים דתורת כהנים מעכבי ליה לאיל דחומש הפקודים ולא איל דחומש הפקודים מעכב לאילים דתורת כהנים אלא פרים דאפילו אהדדי לא מעכבי ואילים דהכא והכא הוא דלא מעכבי אינהו מעכבי תנא מילי קתני. פי' וגבי פרים וכבשים אין מעכבים אפילו אהדדי אבל אילים אהדדי מעכבי אלא שבתורת כהנים עם של חומש הפקודים אינם מעכבין אלו לאלו: